

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

P-2185/2025

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu toga suda Lovri Sardeliću, kao sucu pojedincu, na prijedlog višeg sudskog savjetnika - specijalista Domagoja Klinžića, u pravnoj stvari tužitelja AUTO KANTOCI d.o.o., Zagreb, Samoborska cesta 118b, OIB: 61995520253, zastupanog po punomoćniku Ivanu Županu, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Župan, Babić & Antunović d.o.o. u Zagrebu, protiv tuženika EUROHERC OSIGURANJE d.d., Zagreb, Ulica grada Vukovara 282, OIB: 22694857747, zastupanog po punomoćnici Lidiji Klepo, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Grgić & partneri d.o.o. u Zagrebu, radi naknade štete, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 10. ožujka 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnice tuženika, s danom objave 24. travnja 2026.,

p r e s u d i o j e:

I. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 88,00 eura zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 6. lipnja 2025. do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 19,91 eura zajedno sa zateznim kamatama od 24. travnja 2026. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužitelj na iznos glavnice od 88,00 eura potražuje zateznu kamatu tekuću od 6. lipnja 2025. do isplate po stopi većoj od one koja mu je dosuđena u točki I. izreke ove presude, te u dijelu u kojem tužitelj potražuje parnični trošak u iznosu od 6,63 eura sa pripadajućom

zateznom kamatom od 24. travnja 2026. do isplate, kao i u dijelu u kojem tužitelj na iznos dosuđenog parničnog troška potražuje zateznu kamatu tekuću od 24. travnja 2026. do isplate po stopi većoj od one koja mu je dosuđena u točki II. izreke ove presude.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je u prometnoj nezgodi koja se dogodila 6. svibnja 2025. nastala šteta na vozilu, marke i tipa SUZUKI SWIFT 1.2 GL AC, reg. oznake ZG 9572 FV, u vlasništvu oštećenika RAJKO PLEČKO iz Zagreba, Zubovačka 15, OIB: 12545834477. Predmetnu štetu tuženik je obvezan nadoknaditi sukladno polici kasko osiguranja oštećenika koju isti ima ugovorenu kod tuženika, prema odredbama Zakona o osiguranju (NN 30/15., 112/18., 63/20., 133/20., 151/22., 152/24.) te Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 155/23.).

Oštećenik je štetni događaj prijavio tuženiku te su djelatnici tuženika dana 3. lipnja 2025. procijenili štetu i napravili zapisnik o izvidu štete, referentni broj: 250503205879/2. Visina štete sukladno izvidu štete tuženika ne obvezuje niti osiguranje niti oštećenika (niti servis koji vrši popravak), što i sam tuženik navodi u svom izvidu štete, a isto nije sukladno niti pozitivnim propisima RH.

Tuženik je utvrdio da je šteta pravno osnovana te je poslao obavijest o izvršenoj uplati nespornog dijela tužitelju, međutim tuženik je samo djelomično podmirio iznos predmetne štete.

Dakle, nakon štetnog događaja oštećenik je svoje vozilo odlučio popraviti kod tužitelja čija je primarna djelatnost popravak vozila (limarija i lakiranje). Tužitelj je predmetno vozilo sukladno zahtjevu vlasnika popravio, odnosno vratio u stanje kakvo je bilo prije nastanka štetnog događaja, a sve sukladno pravilima struke.

Oštećenik kao potrošač ima pravo svojom slobodnom voljom odabrati gdje će svoje vozilo popraviti i ne treba odabrati za popravak vozila onaj servis koji je ugovorni partner tuženika. O svemu su jasno i decidirano svoja stajališta iznijeli Agencija za zaštitu tržišnog natjecanja kao i Hrvatska agencija za nadzor financijskih usluga. Oštećenik je za svoj popravak odabrao tužitelja, koji ima službenu cijenu sata rada po kojoj radi.

Tužitelj je vozilo preuzeo i izvršio popravak prema pravilima struke te je za svoju uslugu ispostavio račun br. 830/01/02 a koji račun u ukupnom iznosu od 1.086,29 eura (PDV uključen) je dužan podmiriti tuženik kako bi nadoknadio štetu oštećeniku.

Tužitelj je račun popravka poslao na ovjeru i znanje tuženiku putem e-maila te je tuženik odgovorio i ovjerio odnosno likvidirao račun, ali samo na iznos od 998,29 eura.

Razliku od 88,00 eura po računu koji tuženik nije platio, isti opravdava da je to cijena rada limara i lakirera koji oni priznaju. Upravo ta razlika o cijeni rada je predmet ovoga spora koji je dužan podmiriti tuženik. Dakle, tuženik sasvim neosnovano sebi uzima pravo da određuje cijenu sata rada/usluge drugog gospodarskog subjekta.

Osiguravajuća društva imaju informacije o „prosječnim” cijenama popravka vozila drugih gospodarskih subjekata što je suprotno Zakonu o zaštiti tržišnog natjecanja. Naime, svaki gospodarski subjekt radi i ima pravo raditi prema cijenama izvještenim u svojim službenim prostorijama koje su odredili u skladu sa zakonom.

Posebno je indikativno što je na izvidu štete napisana cijena sata rada u iznosu od 24,00 eura/ sat plus PDV, a tužitelj je likvidirao njegov rad na 43,00 eura / sat plus PDV u ovoj šteti. Naime, navedeno dokazuje kako tuženik priznaje cijene proizvoljno.

Tužitelj ističe da je službena cijena sata rada njegove radionice 43,00 eura / sat plus PDV. Prema načelima tržišnog natjecanja svaki poslovni subjekt ima pravo raditi po satnicama koje sam odredi u zakonski određenom poslovnom prostoru.

Obzirom na prethodno navedeno oštećenik / ustupitelj kao vlasnik popravljene vozila i ovlaštena osoba tužitelja su sklopili dana 25. lipnja 2025. ugovor o ustupanju tražbine radi ispunjenja kojim je ustupitelj prenio potraživanje u iznosu od 88,00 eura na primatelja tj. tužitelja, o čemu je obaviješten ovdje tuženik.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava aktivnu i pasivnu legitimaciju, nastanak štetnog događaja i odgovornost (navodi da niti jedan osiguranik tuženika nije odgovoran za štetu sukladno polici obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti na kojoj tužitelj temelji tužbu), kao i tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti.

Tužitelj u činjeničnim navodima tužbe navodi da je u nezgodi oštećeno motorno vozilo, a tuženik osporava odgovornost za štetu, te ističe da tužitelj za svoje činjenične navode ne dostavlja, niti predlaže nikakve dokaze, pa se predlaže sudu da tužitelja odbije sukladno načelu o teretu dokaza.

Osporava osnovanost i visinu potraživanja tužitelja navodeći da ne bi trebalo biti sporno da je dužnost oštećenika da poduzme sve potrebne mjere da bi smanjio štetu. U konkretnom slučaju tuženik je ukazao oštećeniku na mogućnost popravka vozila, na istom području i iste vrste i kvalitete servisa, kod više kako ovlaštenih, tako i neovlaštenih serviseri po jeftinijoj cijeni od one koju navodi tužitelj u ovoj tužbi, ali je bez obzira na navedeno odabrana opcija popravka vozila po skupljoj cijeni.

Tuženik je kasko policu sklopio sa vlasnikom vozila i prava i obveze po kasko polici ostvaruju i ispunjavaju tuženik i vlasnik vozila.

Budući da je vlasnik vozila kao osiguranik pristao na Uvjete koji su sastavni dio police, ne može tužitelj ostvarivati veća prava nego li ih ima vlasnik vozila, a što tužitelj pokušava vođenjem ovog postupka.

S tim u vezi, prilikom procjene štete i izrade izvida štete procjenitelj tuženika je ukazao oštećeniku/osiguraniku na odredbe Uvjeta kasko osiguranja i da mjesto popravka sukladno Uvjetima određuje tuženik. Stoga, opet paušalni navodi tužbe da bi cijena sata bila propisana uvjetima je proizvoljna i nema uporište u Uvjetima jer uvjeti ne određuju cijenu sata rada.

Tuženik kao osiguravajuće društvo može odrediti mjesto popravka vozila jer je obveza tuženika vratiti vozilo u prvobitno stanje, što je u interesu oštećenika.

Radi se o ugovornom odnosu u kojemu stranke reguliraju prava i obveze iz istoga, sve sukladno odredbama članka 10. stavak 1. i 3. te članka 1085. i 1092. ZOO-a.

Međutim, to ne znači da oštećenik mora postupiti po uputi tuženika.

Ali budući da je upozoren da će se troškovi popravka u drugoj radionici priznati u visini kalkulacije troškova popravka u predloženim servisima, to je jasno da je oštećenik svjesno i voljno odlučio popraviti vozilo u drugom mjestu i na taj način svjesno i voljno zaobići obveze koje proizlaze iz ugovora o kasko osiguranju.

O svemu ovome postoji pisani trag, odnosno „Uputa o radionici za popravak vozila“.

Stoga, pravno pitanje koje se u ovome slučaju nameće je može li tužitelj ostvarivati veća prava od osiguranika, odnosno može li tužitelj ugovorom o ustupanju

tražbine zaobići uvjete iz ugovornog odnosa na temelju kojega je ugovor o ustupu nastao.

Tuženik smatra da ne može i zato tužitelj nije aktivno legitimiran potraživati ovu vrstu naknade niti je tuženik pasivno legitimiran i odgovoran tužitelju nadoknaditi ovu vrstu potraživanja.

Tuženik osporava navodni Službeni cjenik radionice tužitelja kao i navode tužbe o službenoj cijeni sata rada u radionici tužitelja, u iznosu od 43,00 eura plus PDV, obzirom je isti tužitelj izdao sam sebi pa prema tome isti nije i ne može biti relevantan kao mjerodavan dokaz o cijeni sata niti se može ispitati na koji način je ista određena niti tužitelj dostavlja dokaza koji bi bili u skladu sa cjenikom.

Navodi da račun popravka ne odgovara stavkama izvida štete.

3. Podneskom od 24. studenog 2025., koji je sud uzeo u obzir temeljem odredbe čl. 299. a st. 5. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/2019., 80/2022., 114/2022., dalje u tekstu: ZPP), tužitelj se očituje na navode tuženika iz odgovora na tužbu, navodeći, u bitnome, da se generalno protivi svim navodima iz odgovora na tužbu tuženika kao potpuno pravno neosnovanim.

4. Tuženik u podnesku od 29. siječnja 2026., koji je sud uzeo u obzir temeljem odredbe čl. 299. a st. 5. ZPP-a, u bitnome ustraje kod navoda i prigovora iznijetih u odgovoru na tužbu.

5. Sud je sukladno čl. 220. ZPP-a, izveo dokaze uvidom u dokumentaciju u spisu, ostale predložene dokaze sud nije provodio budući je smatrao da je činjenično stanje dovoljno utvrđeno pa bi izvođenje navedenih dokaza bilo nesvrhsishodno i neekonomično.

6. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza sukladno odredbi članka 8. ZPP-a, tužbeni zahtjev utvrđen je u cijelosti osnovanim u odnosu na glavno potraživanje.

7. U odnosu na tuženikovo pozivanje odredbi Uvjeta o kasko osiguranju kojima je propisano da mjesto popravka sukladno Uvjetima određuje tuženik, ovaj sud smatra da bi navedene odredbe sukladno odredbi čl. 296. st. 1. ZOO-a, bile ništetne, jer uzrokuju očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana i to na štetu suugovaratelja sastavljača te ugrožava i postizanje svrhe sklopljenog ugovora budući da je takvo postupanje u suprotnosti s dopisom Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja KLASA: 034-08/18-01/093 od dana 20.02.2020., koji je dostavio tužitelj, a čiju valjanost tuženik nije osporio, a iz kojeg proizlazi da društva za osiguranje nisu ovlaštena određivati po kojoj će cijeni radnog sata, treće osobe obavljati posao u radionici, kao i to da oštećena osoba, odnosno osiguranik može slobodno izabrati gdje će popraviti svoje vozilo i na temelju računa popravka vozila koje mu je izdala izabrana radionica u kojoj je izvršen popravak zahtijevati naknadu štete odnosno naknadu iz osiguranja. Stoga bi takvom odredbom Uvjeta osiguranja, prema stavu ovog suda tuženik postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja čime bi bila prouzročena očigledna neravnopravnost u pravima i obvezama strana i to na štetu suugovaratelja sastavljača te je time ugroženo postizanje svrhe sklopljenog ugovora.

8. Iz dokumentacije u spisu proizlazi, a osobito iz izvida štete tuženika (u kojem je naveden točan datum štetnog događaja-prometne nezgode, zatim oštećenikova registracijska oznaka vozila, vrsta automobila, kao i njegovo ime i prezime), odnosno kako je Rajku Plečku u prometnoj nezgodi 6. svibnja 2025. oštećeno vozilo, marke i tipa SUZUKI SWIFT 1.2 GL AC, reg. oznake ZG 9572 FV.

Radove popravka vozila izveo je tužitelj. Tužitelj je za popravak vozila oštećenom Rajku Plečku izdao račun br. 830/01/02 na iznos od 1.086,29 eura (PDV uključen).

Iz navedenog, kao i iz ponude tuženika od 7. lipnja 2025. (list 14 spisa) proizlazi pasivna legitimacija tuženika i osnova nastanka štete koju je tuženik sukladno polici kasko osiguranja oštećenika prema odredbama Zakona o osiguranju (NN 30/15, 112/18, 63/20, 133/20, 151/22), te Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21. 114/22 i 156/22, 155/23, dalje: ZOO) dužan nadoknaditi tužitelju.

9. Vezano uz tuženikov prigovor nedostatka aktivne legitimacije ukazuje se da je tužitelj uz tužbu dostavio Ugovor o ustupu potraživanja od 25. lipnja 2025. kojim je oštećenik Rajko Plečko svoje potraživanje od tuženika u iznosu od 88,00 eura (razlika u visini cijene rada limara i lakirera koju tuženik priznaje i one koje naplaćuje tužitelj) ustupio tužitelju.

Slijedom navedenog, ovaj sud je odbio kao neosnovan prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja, jer je oštećenik ustupio tužitelju svoju tražbinu prema tuženiku sukladno odredbi čl. 80. st. 1. ZOO-a. Prema odredbi čl. 84. st. 1. ZOO-a primatelj ima prema dužniku ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja. Kako predmetnu štetu predstavlja i trošak cijene radnog sata za limarske radove u iznosu od 43,00 eura po satu, a ne u iznosu od 24,00 eura po satu, te trošak cijene radnog sata za lakirerske radove u iznosu od 43,00 eura po satu, a ne u iznosu od 24,00 eura po satu, koju je tuženik platio oštećeniku, to postoji i tražbina naknade štete u preostalom iznosu od 88,00 eura. Tuženik, kao osiguratelj oštećenika, je dužan naknaditi tu štetu tužitelju kojem je oštećenik ustupio tražbinu, sukladno odredbama čl. 1085. st. 1. i 4. ZOO-a i čl. 84. st. 1. ZOO-a.

10. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZOO-a s tražbinom prelaze na primatelja sporedna prava, kao što su pravo prvenstvene naplate, hipoteka, založno pravo, prava iz ugovora s jamcem, prava na kamate, ugovornu kaznu i sl.

11. Sukladno navedenoj odredbi, na tužitelja je prešlo i pravo oštećenika na zatezne kamate. Prema odredbi čl. 12. st. 4. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu ("Narodne novine" broj: 151/05, 36/09, 75/09, 76/13, 152/14 – dalje: ZOOP) oštećena osoba ima pravo na zatezne kamate od dana podnošenja odštetnog zahtjeva. Iz činjenice da je izvid štete napravljen 3. lipnja 2025. proizlazi da je oštećenik Rajko Plečko podnio zahtjev prije tog dana, no kako tužitelj potražuje zatezne kamate od kasnijeg dana (6. lipnja 2025.), o tome odlučeno u granicama zahtjeva sukladno odredbi čl. 2. ZPP-a. Stopa zatezne kamate određena je u skladu s odredbom čl. 29. st. 2. ZOO-a za ostale odnose jer oštećenik i tuženik nisu u odnosu koji bi proizlazio iz trgovačkog ugovora, pa niti tužitelj i tuženik nisu u takvom odnosu, slijedom čega je tužitelj odbijen sa zahtjevom za zatraženu zakonsku zateznu kamatu preko navedene stope.

12. U odnosu na prigovor tuženika da tužitelj nema pravo na naknadu štete po cijeni radnog sata sukladno računu br. 830/01/02, odnosno po cijeni radnog sata za limarske radove u iznosu od 43,00 eura po satu, već u iznosu od 24,00 eura po satu, odnosno cijene radnog sata za lakirerske radove u iznosu od 43,00 eura po satu, već u iznosu od 24,00 eura po satu, koje cijene priznaje tuženik, ovaj sud je takav prigovor tuženika ocijenio neosnovanim.

13. Iz računa tužitelja br. 830/01/02 proizlazi da je tužitelj obavio popravak vozila marke i tipa SUZUKI SWIFT 1.2 GL AC, reg. oznake ZG 9572 FV, vlasnika Rajko Plečko, te iz navedenog računa također proizlazi da se odnosi na popravak oštećenja navedenih u tužnikovom izvidu štete, što tuženik potvrđuje na ročištu od 10. ožujka 2026., navodeći da je sporna samo visina sata rada. Vrijednost izvršenih radova iznosi 1.086,29 eura (PDV uključen) te je u računu navedeno da je utrošeno ukupno 4,3 radnih sati na popravku, upravo ista količina sati rada koju je i tuženik naveo u izvidu štete. U utuženom računu je cijena sata rada obračunata u iznosu od 43,00 eura dok je u izvidu štete tuženik obračunao cijenu sata rada u iznosu od 24,00 eura.

14. Iz Cjenika tužitelja na listu 17 spisa, proizlazi da je tužitelj redovito u svom poslovanju naplaćivao radni sat (autolimarski i autolakirerski radovi) po cijeni od 43,00 eura uvećano za PDV.

15. Nadalje, tužitelj je i oštećenom Rajku Plečku fakturirao cijenu sata rada sukladno cjeniku, pod istim uvjetima i iznosu, kao i svojim ostalim klijentima.

16. Tužnikovo osporavanje istinitosti te vjerodostojnosti cjenika tužitelja sud je ocijenio neosnovanim, obzirom je cjenik priložen uz tužbu potpisan i ovjeren od strane ovlaštene osobe, te je naznačen datum važenja.

17. Slijedom navedenog, imajući u vidu navedena utvrđenja ovaj sud je ocijenio da je oštećenik mogao slobodno izabrati radionicu u kojoj će popraviti svoje vozilo, a okolnost što postoje i druge radionice u kojima bi cijena radnog sata bila jeftinija ne predstavlja doprinos oštećenika šteti u smislu odredbe čl. 1092. ZOO-a. Poduzetnici, pa i oni koji se bave popravcima vozila, slobodno djeluju na tržištu, te ne postoje opravdani razlozi zbog kojih bi oštećenici smjeli popravljati vozilo isključivo u najjeftinijem servisu. Tužitelj je oštećeniku naplatio onu cijenu koju redovito naplaćuje na tržištu u skladu sa svojim cjenikom koji se jednako primjenjuje na sve njegove klijente, te je oštećenik ovlašten popraviti vozilo u bilo kojem servisu koji sudjeluje na tržištu.

18. Dodatno se ukazuje da i iz dopisa Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja KLASA: 034-08/18-01/093 od dana 20. veljače 2020., koji je dostavio tužitelj, a čiju valjanost tuženik nije osporio, također proizlazi da društva za osiguranje nisu ovlaštena određivati po kojoj će cijeni radnog sata, treće osobe obavljati posao u radionici, kao i to da oštećena osoba, odnosno osiguranik može slobodno izabrati gdje će popraviti svoje vozilo i na temelju računa popravka vozila koje mu je izdala izabrana radionica u kojoj je izvršen popravak zahtijevati naknadu štete odnosno naknadu iz osiguranja.

19. Tužitelj je porezni obveznik sukladno odredbi čl. 6. st. 1. Zakona o porezu na dodanu vrijednost ("Narodne novine" broj: 73/13, 148/13, 143/14, 115/16, 106/18, 121/19, 138/20) kojom je propisano da je porezni obveznik u smislu toga Zakona svaka osoba koja samostalno obavlja bilo koju gospodarsku djelatnost bez obzira na svrhu i rezultat obavljanja te djelatnosti. Tužitelj, kao obrtnik, obavlja gospodarsku djelatnost pa je porezni obveznik u smislu Zakona o porezu na dodanu vrijednost.

20. Iz tužiteljevog cjenika proizlazi da su njime obračunate cijene s PDV-om. Dakle, tužitelj u svom poslovanju obračunava na računima PDV svim klijentima kojima pruža usluge.

21. Oštećenik Rajko Plečko bio je dužan platiti i PDV tužitelju radi popravka vozila pa i iznos PDV-a predstavlja štetu koja joj je nastala sukladno odredbi čl. 1046. ZOO-a jer je i za taj iznos umanjena njegova imovina.

22. S obzirom na to da je tužitelj u cijelosti uspio u ovom sporu, to u smislu odredbe čl. 154. st. 1. i 155. ZPP-a ima pravo na naknadu troškova postupka.

23. Po ocjeni ovoga suda tužitelj ima pravo na naknadu troška na ime naknade za zastupanje po odvjetniku u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 91/04, 37/05, 59/07, 148/09, 142/12, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23, dalje: Tarifa) i to u visini jedne jednokratne nagrade za cijeli prvostupanjski postupak u visini od 100,00 eura (Tbr. 7. t. 9. Tarife) uvećano za PDV prema Tbr. 46. Tarife,

Također, tužitelj ima pravo i na naknadu troška za sudsku pristojbu za tužbu u iznosu od 6,64 eura (članak 1. stavak 1. Zakona o sudskim pristojbama - "Narodne novine" broj 118/18., dalje: ZSP, u vezi s Tar. br. 1. stavak 1. Uredbe o tarifi sudskih pristojbi - "Narodne novine" broj NN 37/2023., dalje: Uredba te u vezi s odredbom članka 7. ZSP-a) i troška za sudsku pristojbu na presudu u iznosu od 13,27 eura (Tar. br. 2. stavak 1. Uredbe), jer mu je trošak navedenih sudskih pristojbi i nastao, dok se za preostali zatraženi trošak navedenih sudskih pristojbi u iznosu od 6,63 eura odbija kao neosnovan jer tužitelju nije niti nastao.

Slijedom navedenog odlučeno je kao u točki II. i III. izreke ove presude.

24. Budući je tužitelj potraživao i zakonske zatezne kamate na parnične troškove, to je o zateznim kamatama na trošak parničnog postupka odlučeno primjenom odredbe članka 30. stavak 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“ 112/2012, 25/2013, 93/2014, 55/2016, 73/2017, 131/2020 i 114/2022) i članka 29. stavak 2. ZOO-a i to uzimajući u obzir stopu koja se odnosi na ostale odnose, slijedom čega je tužitelj odbijen sa zahtjevom za zatraženu zakonsku zateznu kamatu preko navedene stope.

U Zagrebu 24. travnja 2026.

Sudac:
Lovre Sardelić

Viši sudski savjetnik:
Domagoj Klinžić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od petnaest dana od dana kada se smatra da joj je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje) odnosno u roku od petnaest dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

Presuda se može pobijati samo zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 1., 2., 4., 5., 6. 8., 9., 10. i 11. ZPP-a i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

DNA:

- 1) tužitelju po pun. na roč uz pristojba za presudu
- 2) tuženiku po pun. na ročištu
- 3) kal

Broj zapisa: **9-30887-17b55**

Kontrolni broj: **0b322-d5435-d47c0**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=LOVRE SARDELIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.